



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce:

V. D.

bytem xxx, xxx

zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem

sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti

žalovanému:

Ministerstvo dopravy ČR

sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2021, č. j. MD-26932/2021-160/3

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 14. 10. 2021, č. j. MD-26932/2021-160/3, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2021, č. j. MD-26932/2021-160/3 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změněno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 6. 2021, č. j. MHMP 792117/2021/Ben (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že původní znění ve výrokové části „... *nezajistil, aby dne xxx v xxx hodin v Praze xxx, ul. xxx x xxx (v blízkosti sloupu VO č. xxx směr Jižní spojka)*...“ se mění na „... *nezajistil, aby xxx v xxx hodin v Praze xxx, v ul. xxx v blízkosti ul. xxx (u sloupu VO č. xxx*

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

směr Jižní spojka) ...“ a původní znění ve výrokové části „*Dosud nezjištěný řidič dne xxx v xxx hodin v Praze xxx, ul. xxx x xxx (v blízkosti sloupu VO č. xxx směr Jižní spojka)*“ se mění na „*Dosud nezjištěný řidič dne xxx v xxx hodin v Praze xxx, v ul. xxx v blízkosti ul. xxx (u sloupu VO č. xxx směr Jižní spojka)*“, ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Mercedes, registrační značky xxx v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby dne xxx v xxx hodin v Praze xxx ul. xxx x xxx (v blízkosti sloupu VO č. xxx, směr Jižní spojka) – (úseku označeném svislou dopravní značkou „č. B20a Nejvyšší dovolená rychlost“ – v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 30) se dosud nezjištěný řidič předmětného vozidla neřídil tímto dopravním značením, když jel rychlostí 116 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 86 km/h, čímž dosud nezjištěný řidič spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu, a to porušením § 4 písm. c) téhož zákona. Za spáchání daného přestupku byla žalobci dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu za použití § 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona uložena pokuta ve výši 6 000 Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1 000 Kč.

2. Žalobce v první řadě namítal, že místo přestupku nebylo ve skutkové větě dostatečně konkrétně vymezeno. V této souvislosti uvedl, že správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že k přestupku mělo dojít v ulici „xxx x xxx, v blízkosti sloupu VO č. xxx“, z čehož nelze seznat, v jaké ulici mělo k přestupku dojít, zda v ulici xxx, nebo v ulici xxx, případně, zda byl přestupek započat v ulici xxx a ukončen v ulici xxx, či zda byl spáchán v křižovatce těchto dvou ulic, přičemž tomto nedostatkem nic nemění ani odkaz na sloup VO konkrétního čísla. Vzhledem k tomu, že není jasné, na které konkrétní ulici mělo být realizováno měření, tak dle žalobce nelze ani přezkoumat, zda v úseku měření platilo omezení nejvyšší dovolené rychlosti na 30 km/h. Nadto žalobce poukázal na skutečnost, že pokud došlo k přestupku vskutku v místě „xxx x xxx“, tak se jednalo o křižovatku, přičemž křižovatka ukončuje omezení dané dopravní značkou B20a a v křižovatce daných ulic tedy nemohlo rychlostní omezení na 30 km/h platit. Dále žalobce uvedl, že žalovaný si byl chyby ve vymezení místa přestupku vědom, a proto místo přestupku ve svém výroku upravil tak, že k přestupku došlo na ulici xxx, v blízkosti ulice xxx. Dle mínění žalobce však tato změna výroku rozhodnutí nic nemění na tom, že po celou dobu, co bylo řízení vedeno, byla skutková věta formulována tak, jak uvedl žalobce výše, se všemi dopady do práva na spravedlivý proces a práva na obhajobu, tedy zejména práva být podrobně seznámen s povahou obvinění dle čl. 6 odst. 1 Úmluvy a moci se vyjádřit ke sdělenému obvinění dle § 36 správního řádu. Ve vztahu k upřesnění místa přestupku, resp. předmětu řízení žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541 s tím, že dle názoru žalobce žalovaný pochybil, pokud žalobce se změnou (zpřesněním) předmětu řízení neseznámil, a neumožnil mu se k ní vyjádřit dříve, než rozhodl, ačkoliv vymezení místa přestupku zásadně změnil.
3. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán porušil zásadu zákazu dvojího přičítání při rozhodování o sankci. V této souvislosti poukázal na dvě hlediska, která správní orgán uvedl ve vztahu s úvahou o sankci a která dle žalobce uvažil nezákonně, a to překročení rychlosti o 86 km/h jakožto přitěžující okolnost a přihlížení k tzv. typové závažnosti přestupku. Ohledně hodnocení překročení rychlosti o 86 km/h jakožto přitěžující okolnosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 3 As 281/2017-47, ve kterém Nejvyšší správní soud rozhodoval dle žalobce o identické námitce a dospěl k závěru, že nezbyvá než z důvodu vady porušení zásady zákazu dvojího přičítání rozhodnutí zrušit. Typová závažnost přestupku, tedy fakt, že daným přestupkem dochází k porušování silničního zákona,

a dále skutečnost, že v důsledku překročení nejvyšší dovolené rychlosti vznikají dopravní nehody, poté již byla dle žalobce zvážena zákonodárcem při rozhodování o sankčním rozmezí.

4. Dále žalobce namítal, že správní orgány neprokázaly skutkový stav, kdy z obsahu této námítky plyne, že dle žalobce přetrvávají pochybnosti týkající se výstupu z rychloměru. Žalobce uvedl, že bylo měřeno úsekovým rychloměrem a v tomto případě je nutné k prokázání měřeného úseku předložit snímek ze začátku a z konce měření, tj. snímek zachycující moment, kterak vozidlo přejíždí příčnou bílou čáru na počátku úseku a snímek, kterak vozidlo přejíždí příčnou bílou čáru na konci úseku. V této souvislosti žalobce poukázal na skutečnost, že v posuzované věci byly předloženy celkem čtyři snímky, přičemž tři snímky zachycují ve stejné pozici žalobcovo vozidlo, a to s ohledem na údaj o naměřené rychlosti pravděpodobně na konci měření, avšak ze čtvrtého snímku nelze seznat, jaké vozidlo bylo zachyceno, neboť vozidlo na snímku není identifikovatelné, a dále nelze seznat, zda čtvrtý snímek zachycuje vozidlo na začátku nebo na konci měření. S ohledem na uvedené není dle žalobce výstup z rychloměru průkazný hned ze dvou důvodů, jednak z důvodu, že není zřejmá identita vozidla na jednom ze snímků, a dále z důvodu, že není předkládána soustava dvou fotografií (tj. fotografie na začátku a na konci úseku), nýbrž jen jedna fotografie (tříkrát), pořízená buď na začátku, nebo na konci úseku, avšak druhá fotografie vozidla (tj. na opačném konci měřeného úseku) zcela absentuje. Dle žalobce tedy nebyl přestupek spolehlivě prokázán.
5. Žalobce dále namítal, že správní orgány porušily absorpční zásadu při ukládání sankce, když neprovedly ani elementární kontrolu, zda u nich nejsou s žalobcem vedena další řízení, u nichž jsou splněny podmínky na projednání ve společném řízení a nerefletovaly tak sankce, které žalobci uložily v řízeních, u nichž měl právo na projednání ve společném řízení. V této souvislosti žalobce odkázal na řízení vedené pod sp. zn. S-MHMP 1820935/2019/Mao, jehož předmětem bylo protiprávní jednání ze dne 24. 8. 2019, bylo zahájeno dne 25. 7. 2020 a právní moci nabylo dne 3. 3. 2021, dále řízení vedené pod sp. zn. S-MHMP 789748/2020/Shr, jehož předmětem bylo protiprávní jednání ze dne 21. 5. 2020, bylo zahájeno dne 13. 8. 2020 a právní moci nabylo dne 3. 3. 2021, a řízení vedené pod S-MHMP 1072727/2020/Kor, jehož předmětem bylo protiprávní jednání ze dne 3. 7. 2020, bylo zahájeno dne 10. 1. 2021 a právní moci nabylo dne 22. 6. 2021, ve kterých k jednání zakládajícím odpovědnost za přestupek došlo dříve, než bylo nyní vedené řízení zahájeno, a kde zároveň došlo k pravomocnému uložení sankce. Žalobce rovněž doložil rozhodnutí vydaná ve shora odkazovaných správních řízeních. Z důvodu sankcí uložených ve shora odkazovaných správních řízeních a správním řízení, jež je předmětem soudního přezkumu, musí tedy žalobce celkem platit pokuty v souhrnné výši 16 000 Kč a náklady řízení ve výši 4 000 Kč, ač v případě zákonného postupu správních orgánů by platil pokutu nejvýše 10 000 Kč a náklady řízení 1 000 Kč, celkem tedy o 9 000 Kč méně. Dle žalobce vedení všech řízení proti žalobci samostatně, resp. nezohlednění dříve uložených sankcí představuje úmyslné zneužití práva a nikoliv pouhou náhodu či přehlédnutí, neboť správní orgány takto činí systematicky, v rozporu s dobrými mravy a k újmě účastníka řízení, jehož práva mají přiměřeně hájit minimálně plněním svých zákonných povinností. Žalobce byl tedy dle svého názoru krácen na svých právech tím, že správní orgány nezohlednily žalobci dříve uložené sankce.
6. Závěrem žalobce a jeho právní zástupce nesouhlasí se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhuje naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve shrnul průběh správního řízení a žalobní argumentaci žalobce. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, sp. zn. 10 As 36/2019, ve kterém se Nejvyšší správní soud vyjádřil k rozsahu soudního přezkumu ve vztahu k aktivitě účastníka v přestupkovém řízení, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2020, č. j. 10 As 259/2020-27, ve kterém se Nejvyšší správní soud vyjádřil k osobě zmocněnce, který žalobce zastupoval rovněž v přestupkovém řízení v nyní posuzované věci,

přičemž v návaznosti na odkazované rozsudky uvedl, že zmocněnec žalobce zůstal v průběhu celého řízení zcela pasivní. Žalovaný rovněž uvedl, že důkazní prostředky tvoří ucelený řetězec vedoucí ke zjištění protiprávního jednání žalobce, kdy je nade vší pochybnost prokázáno, že se žalobce předmětného přestupku dopustil. Ve vztahu k určení místa měření žalovaný uvedl, že žalovaný i správní orgán I. stupně vycházely z podkladů, které jsou součástí spisové dokumentace, ze kterých vyplývá, že k přestupku došlo v Praze xxx, v ulici xxx v blízkosti ulice xxx, ve směru k ulici Jižní Spojka (v blízkosti sloupu veřejného osvětlení č. xxx), přičemž na fotografii protiprávního jednání je mj. uvedena GPS souřadnice tohoto jednání. Žalovaný rovněž vysvětlil, proč místo protiprávního jednání upřesňuje také odkaz na sloup veřejného osvětlení. Dle žalovaného svým rozhodnutím pouze upřesnil místo přestupku a nedošlo k zásadní změně výroku. Nadto žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobci je místo přestupku známo, neboť se na stejném místě dopustil již více přestupků, k čemuž žalovaný odkázal na správní řízení vedené pod sp. zn. S-MHMP 789748/2020/Shr. Současně žalovaný v souvislosti s místem přestupku popřel, že by se jednalo o křižovatku, resp. vyústění křižovatky, jak se mylně žalobce domnívá. Kromě toho žalovaný poukázal na skutečnost, že se v místě přestupku nachází stacionární radar, a proto spisová dokumentace disponuje fotografiemi, které zachycují vozidlo v místě průjezdu stacionární radarem. K námitce týkající se dvojího přičítání žalovaný uvedl, že se žalobce mýlí, neboť z odstavce týkajícího se úvah o sankci je zřejmé, že správní orgán I. stupně jen zhodnotil jako přítěžující okolnost to, že byla výrazně překročena nejvyšší dovolená rychlost a v takovém případě považuje žalovaný tuto námitku jako nedůvodnou. K námitce týkající se porušení zásady absorpce žalovaný nejprve uvedl, že samotné porušení nevedení společného řízení nelze považovat za vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu, jelikož vedení společného řízení je pouhou procesní cestou k uplatnění zásady absorpce pro účely trestání sbíhajících se přestupků. Dále k tomu uvedl, že řízení týkajících se uvedených přestupků se nacházela v různé fázi a vysvětlil, proč správnímu orgánu I. stupně nemohlo být zřejmé, že by se tato řízení měla vést ve společném řízení. Kromě uvedeného žalovaný v souvislosti s touto námitkou upozornil na skutečnost, že žalobce nad rámec uvedeného zůstal v tomto řízení zcela pasivní, kdy tuto skutečnost, tedy, že s ním byla vedena další řízení, v průběhu správního řízení nenamítal. Žalovaný v rámci vyjádření k této námitce rovněž odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016–40, ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015–71 a ze dne 04. 10. 2018, č. j. 7 As 312/2018–47. Dle názoru žalovaného bylo nevedení společného řízení z podstatné části důsledkem stěžovatelovy vlastní pasivity a za této situace podle Nejvyššího správního soudu nezakládalo nevedení společného řízení vadu, kvůli které by bylo třeba rozhodnutí žalovaného zrušit. Pro případ, že by měl soud jiný názor, žalovaný navrhl, aby soud využil svého moderačního práva dle § 78 odst. 2 soudního řádu správního a upustil od uložení správního trestu, neboť má za to, že dle skutečného obsahu lze námitku žalobce vyhodnotit jako žádost ve smyslu citovaného ustanovení. K požadavku žalobce na nezveřejňování údajů žalobce a jeho právního zástupce žalovaný plně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2020, č. j. 10 As 440/2019–35, který se danou námitkou dostatečně zabýval v odůvodnění tohoto rozsudku. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

8. Ze správního spisu bylo zjištěno, že je žalobci kladeno za vinu, že jako provozovatel vozidla tovární značky Mercedes, registrační značky xxx nezajistil, aby dne xxx v xxx hodin v Praze xxx ul. xxx x xxx (v blízkosti sloupu VO č. xxx, směr Jižní spojka) v úseku označeném svíslou dopravní značkou „č. B20a Nejvyšší dovolená rychlost“ (v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 30), byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Nezjištěný řidič jel v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 30 km/h rychlostí 116 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 86 km/h.

9. Součástí správního spisu je oznámení o přestupku ze dne 13. 7. 2020, podle něhož bylo motorovému vozidlu Mercedes, registrační značky xxx, dne xxx v xxx hodin v Praze xxx, ul. xxx, směr Jižní spojka, v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 30 km/hod naměřena rychlost 120 km/h, resp. po odečtení odchylky byla naměřená rychlost 116 km/h. Dále jsou součástí správního spisu čtyři snímky zachycující žalobcovo vozidlo při průjezdu měřeným místem, přičemž je zjevné tři snímky jsou totožné, když zachycují žalobcovo vozidlo v totožném místě a obsahují totožné údaje, mimo jiné rovněž GPS souřadnice místa měření xxx xxx, a liší se pouze svou velikostí. Na uvedených třech totožných snímcích je rovněž zřejmé, že na vozovce je vizuálně zachyceno dopravního značení maximální povolené rychlosti, kdy lze z jeho viditelné části dovodit, že se jedná o nejvyšší dovolenou rychlost v kilometrech za hodinu vyjádřenou číslem 30. Poslední čtvrtý snímek zachycuje výřez vozidla s detailem na jeho řidiče, kterého sice nelze ze snímku identifikovat, nicméně dle rysů řidiče je zjevné, že se jedná o totožného řidiče jako na zbývajících třech snímcích, a proto lze dovodit, že se jedná rovněž o snímek žalobcova vozidla. Dále je součástí spisu ověřovací list č. 8012-OL-70546-19 vydaný dne 26. 11. 2019, z něhož vyplývá, že rychlost byla měřena silničním radarovým rychloměrem CAMEA, typ Unicam SPEED, výrobního čísla xxx, umístěným na Praze xxx, na Jižní spojka - xxx, směr centrum, přičemž místo ověření bylo Praha xxx, ul. xxx x xxx, směr Jižní spojka a dále je v něm uvedeno, že rychloměr byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat v souladu správní úpravou metrologie pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti, konec platnosti ověření 25. 11. 2020. Součástí správního spisu je rovněž sdělení Policie ČR dne 10. 1. 2020, č. j. KRPA-14684-1/ČJ-2020-0000DI z něhož vyplývá, že Policie ČR, ve smyslu ustanovení § 79a zákona silničním provozu určila místa pro měření rychlosti Městskou policií hl. m. Prahy, přičemž seznam míst je přílohou sdělení. Seznam míst k měření rychlosti strážníky městské policie v bodě 132 obsahuje informaci o umístění stacionárního měřiče rychlosti na Praze xxx, ul xxx směr Jižní spojka mezi SVO č. xxx a č. xxx.
10. Správní orgán I. stupně vyzval přípisem ze dne 18. 3. 2021 žalobce jakožto provozovatele vozidla, aby podal vysvětlení k prověření došlého oznámení od Městské policie hl. m. Prahy o podezření ze spáchání přestupku, konkrétně sdělil údaje k určení totožnosti řidiče vozidla (jméno, příjmení, datum narození a adresu trvalého bydliště, popř. adresu pro doručování) v předmětné době. Zároveň byl ve výzvě poučen o tom, že nezjistí-li správní orgán I. stupně do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku proti určité osobě, věc odloží a zahájí s provozovatelem řízení o přestupku podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu s tím, že stejně bude postupovat i v případě, že řízení o přestupku zastaví, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání přestupku prokázáno. Podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 19. 3. 2021 žalobce sdělil, že vozidlo řídil on osobně. Správní orgán I. stupně proto dne 6. 4. 2021 vyrozuměl žalobce o zahájení správního řízení ve věci přestupků dle § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu a ústním jednání konaném dne 4. 5. 2021 s tím, že jeho účast na ústním jednání je nezbytně nutná a pokud se ve stanoveném termínu nedostaví, tak správní orgán řízení zastaví a zahájí řízení o přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce se k ústnímu jednání nedostavil, správní orgán I. stupně proto usnesením ze dne 4. 5. 2021 řízení ve věci přestupku dle § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu zastavil, neboť spáchání skutku nebylo obviněnému prokázáno. Dne 25. 5. 2021 podal žalobce prostřednictvím zmocněnce blanketní odvolání proti usnesení o zastavení řízení, které však žalovaný dne 12. 8. 2021 zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
11. Dne 5. 5. 2021 správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o zahájení správního řízení ve věci přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a předvolal ho k ústnímu jednání na den 2. 6. 2021. Žalobce se k ústnímu jednání konanému dne 2. 6. 2021 sám, ani prostřednictvím svého zmocněnce bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nedostavil, a proto proběhlo

v souladu s § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky v nepřítomnosti žalobce. Při ústním jednání správní orgán I. stupně provedl dokazování, při kterém byla prohlížena fotodokumentace a dále čteny ověřovací list silničního rychloměru, stanovisko Policie ČR o místech, na kterých může Městská policie hl. m. Prahy měřit rychlost vozidel, záznam o lustraci vozidla žalobce a seznam umístění automatizovaných technických prostředků na území Hlavního města Prahy veřejně dostupný na webových stránkách <https://www.dopravniinfo.cz/> a <https://www.autosalon.tv/>, správní orgán I. stupně dále rovněž uvedl další případné podklady rozhodnutí. Po provedení dokazování správní orgán I. stupně konstatoval, že provedeným dokazováním byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí.

12. Rozhodnutím ze dne 7. 6. 2021, které bylo zmocněnci žalobce Ing. M. J. doručeno dne 9. 6. 2021, správní orgán I. stupně shledal žalobce vinným z přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu (skutkové okolnosti spáchání přestupku již byly popsány výše) a uložil žalobci pokutu ve výši 6 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně nejprve zrekapituloval průběh správního řízení a důkazní prostředky včetně závěrů z nich vyvozených, dále zhodnotil splnění podmínek pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla a konstatoval a popsal naplnění znaků přestupku provozovatele vozidla a na závěr uvedl úvahy, které ho vedly ke stanovení výše uvedeného správního trestu. V rámci úvah při ukládání správního trestu správní orgán I. stupně přihlédl mimo jiné ke skutečnosti, že ke spáchání přestupku došlo na frekventované komunikaci, využívané intenzivně celým spektrem účastníků silničního provozu a v daném případě se jednalo o velice značné překročení nejvyšší dovolené rychlosti, přičemž značné překročení nejvyšší dovolené rychlosti vyhodnotil jako přitěžující okolnost, neboť tím došlo ke zvýšení stupně nebezpečnosti činu pro společnost. Současně správní orgán I. stupně uvedl, že přihlédl k otázce problematiky porušování zákona o silničním provozu, a to především nedovoleného překračování rychlosti, která je jednou z nejčastějších příčin dopravních nehod v České republice a nelze ji z hlediska obecného zájmu nikterak tolerovat.
13. Dne 9. 6. 2021 zmocněnec žalobce nahlédl do celé spisové dokumentace a rovněž mu na jeho žádost byly vyhotoveny kopie této spisové dokumentace.
14. Dne 24. 6. 2021 podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu I. stupně k odstranění nedostatků nedoplnil. Žalovaný o odvolání rozhodl napadeným rozhodnutím dne 14. 10. 2021, přičemž rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil tak, že části výroku popisující místo spáchání přestupku upřesnil tak, že k přestupku došlo v ulici xxx v blízkosti ulice xxx a ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval průběh správního řízení a dále uvedl, že z důvodu podání blanketního odvolání žalovaný postupoval dle § 89 odst. 2 správního řádu, tj. přezkoumal soulad napadeného prvostupňového rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. V této souvislosti žalovaný nejprve přezkoumal formální náležitosti odvolání a včasnost jeho podání a následně přezkoumal, zda správní orgán I. stupně v řízení postupoval v souladu se zákonem a v souladu se základními zásadami správního procesu, resp. zda toto řízení nebylo zatíženo takovými vadami, které by mohly vést k nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé. V rámci přezkumu se žalovaný zejména zabýval tím, zda správní orgán I. stupně postupoval správně ve vztahu k splnění podmínek pro vedení správního řízení o přestupku provozovatele, přičemž dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, když zahájil správní řízení s provozovatelem vozidla. Následně žalovaný uzavřel, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí dostatečně odůvodnil průběh celého řízení, kdy uvedl, z jakých podkladů vycházel, aby byl zjištěn takový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a rovněž po celou dobu správního řízení dodržoval veškeré zásady a platné předpisy. Žalovaný rovněž odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.

10. 2020, č. j. 10 As 259/2020-27, poukázal na skutečnost, že zmocněnec žalobce je znám pro své obstrukční jednání. Na závěr svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že upravil výrok prvostupňového rozhodnutí, tak, že k inkriminovanému přestupku došlo v ulici xxx, která se v místě spáchání přestupku nachází v blízkosti ulice xxx s tím, že žalovaný i správní orgán I. stupně při určení místa měření vycházely z pokladů, které jsou součástí spisové dokumentace, ze kterých vyplývá, konkrétně ze zaslání oznámení přestupku Městskou policií hlavního města Prahy, že k přestupku došlo v Praze xxx, v ulici xxx, kdy bylo konkretizováno přesné místo spáchání přestupku o ulici xxx.
15. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). K projednání věci soud nařídil ústní jednání na den 15. 6. 2023. Žalobce se k jednání bez omluvy nedostavil, zástupce žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhnul zamítnutí žaloby. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba byla z části podána důvodně.
16. Soud při ústním jednání provedl dokazování rozhodnutími správního orgánu I. stupně ze dne 16. 9. 2020, č. j. MHMP 1418880/2020/Mao, ze dne 23. 9. 2020, č. j. MHMP 1449692/2020/Shr a ze dne 6. 4. 2021, č. j. MHMP 439467/2021/Kor, dále rozhodnutími žalovaného ze dne 2. 3. 2021, č. j. 4935/2020-160-SPR/3, ze dne 23. 2. 2021, č. j. 4939/2020-160/SPR/3 a ze dne 18. 6. 2021, č. j. MD-8117/2021-160/6, a doručenkami o doručení citovaných rozhodnutí žalovaného žalobci, resp. jeho zmocněnci v daných řízeních. Z uvedených rozhodnutí a doručenek bylo zjištěno, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 16. 9. 2020, č. j. MHMP 1418880/2020/Mao, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 2. 2021, č. j. 4939/2020-160/SPR/3, byla žalobci za přestupek provozovatele vozidla ze dne 24. 8. 2019 (řidič spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o odpovědnosti za přestupky), pro které s ním bylo zahájeno přestupkové řízení dne 25. 7. 2020 a pravomocně bylo ukončeno dne 4. 3. 2021, uložena pokuta v částce 2 500 Kč. Dále byla žalobci za přestupek provozovatele vozidla ze dne 21. 5. 2020 (řidič spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o odpovědnosti za přestupky), pro které s ním bylo zahájeno přestupkové řízení dne 13. 8. 2020 a pravomocně bylo ukončeno dne 3. 3. 2021, uložena pokuta 5 000 Kč, a to rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 23. 9. 2020, č. j. MHMP 1449692/2020/Shr, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 3. 2021, č. j. 4935/2020-160-SPR/3. A rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 6. 4. 2021, č. j. MHMP 439467/2021/Kor, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 6. 2021, č. j. MD-8117/2021-160/6, byla žalobci za přestupek provozovatele vozidla ze dne 3. 7. 2020 (řidič spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o odpovědnosti za přestupky), pro které s ním bylo zahájeno přestupkové řízení dne 10. 1. 2021 a pravomocně bylo ukončeno dne 22. 6. 2021, uložena pokuta 2 500 Kč.
17. Žalobce v žalobě mimo jiné namítal, že byla porušena zásada absorpce, neboť správní orgán nevedl společné řízení o všech sbíhajících se přestupcích žalobce a ani a nereflektoval sankce, které žalobci uložil v řízeních, u nichž měl právo na projednání ve společném řízení.
18. Podle ustanovení § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.
19. Podle odstavce 2 shora citovaného ustanovení jsou-li společně projednávány dva nebo více přestupků, správní orgán může uložit pokutu ve vyšší sazbě, a to tak, že horní hranice sazby pokuty za přestupek nejpřísněji trestný se zvyšuje až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky.

20. Podle ustanovení § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení.
21. Podle odstavce 3 citovaného ustanovení ve společném řízení se neprojedná přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku
22. Podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu za přestupek se uloží pokuta od 5 000 Kč do 10 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) bodu 1 až 3, písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f) bodů 2, 7, 10 a 11, písm. j) a podle odstavce 2.
23. Podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu za přestupek se uloží pokuta od 2 500 do 5 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i) a podle odstavce 4.
24. V posuzované věci došlo k předmětnému skutku dne 7. 6. 2020, k zahájení správního řízení (s provozovatelem vozidla) došlo dne 5. 5. 2021, v řízeních namítaných žalobcem došlo ke skutkům dne xxx, xxx a xxx, přičemž řízení o prvním z uvedených skutků bylo zahájeno dne 25. 7. 2020 a právní moci nabylo dne 4. 3. 2021. Z uvedeného tedy plyne, že v souladu s § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky měly být všechny přestupky (skutky) projednány ve společném řízení, neboť všechny byly spáchány před tím, než bylo zahájeno řízení o prvním z nich. K tomu soud dodává, že není správná úvaha žalovaného, dle které je společné řízení možné vést až od doby, kdy byl přestupek řidiče odložen či řízení o něm bylo zastaveno, neboť § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky stanovuje povinnost vedení společného řízení pro přestupky, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy. Nemusí se tak nutně jednat o přestupky upravené pouze jedinou skutkovou podstatou, ale např. o přestupky dle zákona o silničním provozu, který upravuje pravidla provozu na pozemních komunikacích, tedy stejnou oblast státní správy. Z hlediska hodnocení případné povinnosti správního orgánu I. stupně vést společné řízení o přestupcích spáchaných dne xxx, xxx, xxx a xxx tak nebylo podstatné, zda byly tyto přestupky kvalifikovány jako přestupek řidiče či provozovatele, neboť dle právní úpravy účinné v projednávané věci lze oba typy přestupků ve společném řízení projednat. Bylo však podstatné zjistit, kdy bylo řízení o prvním přestupku zahájeno, k čemuž došlo dne 25. 7. 2020, tedy až po spáchání přestupků ze dne xxx, xxx a xxx; tvrzení žalovaného, že nebyly splněny podmínky pro vedení společného řízení, bylo v rozporu s platnou právní úpravou (§ 88 odst. 1 a 3 zákona o odpovědnosti za přestupky). Žalovaný tak v tomto směru pochybil, nicméně soud shledal, že toto pochybení nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a není důvodem k jeho zrušení, a to z následujících důvodů.
25. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, samotné porušení povinnosti vedení společného řízení nelze považovat za vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. Vedení společného řízení je pouhou procesní cestou k uplatnění zásady absorpce pro účely trestání sbíhajících se přestupků. V rozsudku ze dne 10. 12. 2018, č. j. 10 As 22/2018-59 Nejvyšší správní soud uvedl: „*Podle rozhodovací praxe NSS může být o těchto přestupcích vedeno i samostatné řízení za předpokladu, že se při ukládání sankcí za tyto přestupky uplatní absorpční zásada (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 9. 2005, č. 6 As 57/2004-54, č. 772/2006 Sb. NSS, a ze dne 18. 6. 2009, č. 1 As 28/2009-1, č. 2248/2011 Sb. NSS). ... Nezákonnými by se tato rozhodnutí stala, pokud by o každém z těchto přestupků bylo rozhodnuto a přitom by se sankce za přestupek uložená dřívějším rozhodnutím nepromítla do výše sankce uložené pozdějším rozhodnutím.*“ Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 14. 1. 2021, č. j. 6 As 351/2020 konstatoval: „*V pořadí prvním rozhodnutím o jednom z více sbíhajících se přestupků nemůže být tato zásada porušena, proto nevedení společného řízení (jež by umožnilo princip absorpce naplnit) nemůže být vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí. Je třeba bezpodmínečně trvat na*

aplikaci zásady absorpce, nikoli na vedení společného řízení, přičemž i bez vedení společného řízení lze naplnění zásady absorpce docílit. Až v pořadí druhým (popř. dalším) správním rozhodnutím o jiném z více sbíhajících se správních deliktů by správní orgán mohl absorpční zásadu porušit, a to tehdy, nepřiblížil-li by k sankcím uloženým dříve za sbíhající se správní delikty (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019 č. j. 9 As 164/2018-36, č. 3963/2020 Sb.).“

26. V souvislosti s povinností správních orgánů zohlednit sankce uložené obviněnému v předcházejících řízeních o sbíhajících se přestupcích je nutné rovněž upozornit na ustanovení § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu, který zapovídá možnost upustit u předmětného přestupku od uložení sankce, a v návaznosti na něj rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2018, č. j. 1 As 278/2018-87, kde Nejvyšší správní soud dospěl k závěru: *„Jak již soud připomněl výše, úprava společného řízení o správním deliktu je neúplná, zejména neumožňuje obdobně jako je tomu v trestním řízení při nevedení společného řízení o všech sbíhajících deliktech, zrušit předcházející rozhodnutí ve věci a uložit souhrnný trest. Pro použití pravidel pro ukládání souhrnného trestu uvedených v § 43 odst. 2 trestního zákoníku chybí v oblasti správního trestání dostatečný právní základ, a nelze je použít ani analogicky. Současně zákon o silničním provozu v § 125c odst. 9 zapovídá možnost upustit u nyní projednávaných správních deliktů od uložení sankce. Zákon správním orgánům nedává ani zmocnění k uložení sankce pod zákonem stanovenou sazbou. I přes konstatovaná pochybení správního orgánu by tedy po zrušení rozhodnutí neměl žalovaný jinou možnost, než rozhodnout stejně jak to již učinil, tedy uložit nejnížší možnou pokutu, neboť neexistuje žádná jiná zákonná možnost, jak bylo možno při ukládání sankce v tomto řízení absorpční zásadu zohlednit. I přesto, že to správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí výslovně neuvedly, má soud za to, že s ohledem na výši uložené sankce byla absorpční zásada dostatečně reflektována, neboť stěžovateli nemohla být v nynějším řízení uložena nižší pokuta.“*
27. Nyní vedené řízení se týká v pořadí čtvrtého rozhodnutí o některém ze shora uvedených sbíhajících se přestupků, přičemž v řízeních vedených o zbylých třech sbíhajících se přestupcích byly žalobci uloženy pokuty v souhrnné výši 10 000 Kč, což s pokutou uloženou v tomto řízení ve výši 6 000 Kč činí celkem částku 16 000 Kč a souhrnná výše pokut tak převyšuje jak horní hranici sankce za přestupek nejprísněji trestný, která dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu ve spojení s § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu činí 10 000 Kč, tak rovněž uvedenou horní hranici zvýšenou dle ustanovení § 41 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, tj. částku 15 000 Kč. Zároveň se v posuzované věci nejedná o případ popsáný ve shora citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2018, č. j. 1 As 278/2018-87, kdy by byla žalobci s ohledem na nemožnost upuštění od uložení sankce uložena nejnížší možná pokuta ve výši 5 000 Kč, což by v posuzované věci představovalo jedinou zákonnou možnost, jak bylo možno zohlednit absorpční zásadu. S ohledem na výše uvedené skutečnosti proto soud dospěl k závěru, že v posuzovaném případě byla porušena zásada absorpce, a proto je námitka důvodná.
28. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že místo přestupku nebylo ve skutkové větě prvostupňového rozhodnutí dostatečně konkrétně vymezeno, neboť z vymezení místa vyplývaly různé alternativy konkrétního místa spáchání přestupku. Z uvedeného důvodu bylo porušeno právo žalobce být podrobně seznámen s povahou obvinění a moci se ke sdělenému obvinění řádně vyjádřit. Na uvedeném dle žalobce nic nemění ani žalovaným provedená změna výroku. Vzhledem k nedostatečnému vymezení místa přestupku nebylo dle žalobce rovněž možné ani přezkoumat, zda v úseku měření platilo omezení nejvyšší dovolené rychlosti na 30 km/h. V souvislosti s žalovaným provedenou změnou výroku žalobce navíc namítal, že žalovaný pochybil, pokud žalobce se změnou (zpřesněním) předmětu řízení neseznámil.
29. K žalobcem uváděné vadě výroku prvostupňového rozhodnutí spočívající v nejednoznačném vymezení místa, kde byl přestupek spáchán, soud uvádí, že z výroku prvostupňového rozhodnutí ani ze správního spisu žádná nejednoznačnost neplyne. Ve vyrozumění o zahájení řízení o přestupku a posléze i ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno jako místo, kde došlo k přestupku řidiče: *„v Praze xxx, ul. xxx x xxx, v blízkosti sloupu VO č. xxx, směr Jižní*

spojka“, což v podstatných bodech koresponduje se specifikací místa měření dle bodu xxx seznamu míst k měření rychlosti strážníky Městské policie hl. m. Prahy, tj. „*Praha xxx, ul xxx směr Jižní spojka mezi SVO č. xxx a č. xxx*“. Ve správním spise je pak konkrétní místo (včetně označení souřadnicemi GPS: xxx xxx doloženo fotodokumentací z radarového záznamu („xxx, směr Jižní spojka, detektor xxx“) a dále oznámením přestupku Městskou policií hl. m. Prahy, ze kterého vyplývá, že k přestupku došlo v Praze xxx, ul. xxx, směr Jižní spojka. S ohledem na shora uvedené nemohlo být o místě spáchání přestupku již před vydáním napadeného rozhodnutí žádných pochyb, neboť bylo nezaměnitelným a jednoznačným způsobem zjištěno a vymezeno, a to mimo jiné odkazem na číslo sloupu veřejného osvětlení, který velmi podrobně stanovuje přesné místo spáchání přestupku, a nemohlo tak být ani zaměněno s jiným, a proto je námitka nejednoznačného popisu místa přestupku nedůvodná.

30. Se shora uvedeným souvisí rovněž žalobcova dílčí námitka, že žalovaný pochybil, neboť modifikoval skutkovou větu v rozsahu zpřesnění místa spáchání přestupku, aniž by však žalobce se změnou předmětu řízení seznámil, a neumožnil mu tedy se k ní vyjádřit dříve, než rozhodl. Uvedené dílčí námitce nelze přisvědčit, a to z důvodu, že provedenou změnou výroku nedošlo ke změně předmětu řízení, jak tvrdí žalobce, neboť i po provedené změně výroku byla zachována totožnost skutku. Uvedený závěr soudu je založen na skutečnosti, že z výše uvedených skutečností je zřejmé, že od počátku až do skončení přestupkového řízení bylo zřetelné, o jakém konkrétním jednání žalobce je vedeno řízení a vydáno rozhodnutí a nejde tak o situaci, v níž by žalovaný opíral napadené rozhodnutí o jiný skutek, než je tomu u rozhodnutí správního orgánu I. stupně s tím, že oproti popisu skutku ve vyrozumění o zahájení řízení o přestupku, resp. prvostupňovém rozhodnutí došlo v napadeném rozhodnutí pouze k upřesnění místa přestupků, další okolnosti spáchání přestupků však zůstaly nezměněné. Soud má tedy za to, že žalovaný nepochybil, pokud místo přestupku zformuloval přesněji a ani tím, že žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí se zamýšlenou změnou výroku neseznámil. S ohledem na uvedené je dle soudu námitka pochybení žalovaného při změně výroku z důvodu předchozího neseznání žalobce s ní nedůvodná.
31. S námitkou nejednoznačného popisu místa přestupku souvisí dále tvrzení žalobce, že nelze přezkoumat, jaká byla ve skutečnosti úprava nejvyšší dovolené rychlosti v daném úseku. K uvedenému tvrzení soud konstatuje, že ho považuje za účelové a ničím nepodložené. Ve fotodokumentaci z radarového záznamu jsou zcela zřetelně uvedeny (včetně vizuálního zachycení dopravního značení maximální povolené rychlosti na vozovce) údaje o maximální dovolené rychlosti v daném úseku (30 km/h) a naměřené rychlosti vozidla (120 km/h), přičemž soud nemá důvod takový důkazní prostředek zpochybňovat. Žalobce soudu nepředložil žádný důkaz, který by prokazoval opak. Ani tato námitka žalobce není důvodná.
32. Dále žalobce namítal, že správní orgány neprokázaly skutkový stav, kdy z obsahu této námítky plyne, že dle žalobce přetrvávají pochybnosti týkající se výstupu z rychloměru. Neprůkaznost výstupu z rychloměru žalobce spatřuje jednak ve skutečnosti, že na jednom ze čtyř snímků založených ve správním spise není zřejmá identita zachyceného vozidla dále ve skutečnosti, že ačkoli bylo měřeno úsekovým rychloměrem, tak není předkládána soustava dvou fotografií zachycující měřené vozidlo na začátku a na konci úseku, nýbrž jen tři kopie jedné fotografie, pořízené buď na začátku, nebo na konci úseku, avšak druhá fotografie vozidla (tj. na opačném konci měřeného úseku) zcela absentuje.
33. V souvislosti s touto námitkou soud nejprve konstatuje, že námitka žalobce vychází z nesprávného úsudku, že rychlost je v předmětném místě měřena úsekovým měřičem rychlosti, který měří průměrnou rychlost vozidla v měřeném úseku a u kterého by skutečně bylo nutné k prokázání měřeného úseku předložit snímek ze začátku a z konce měření. V posuzovaném případě je však ze sdělení Policie ČR dne 10. 1. 2020, č. j. KRPA-14684-1/ČJ-2020-0000DI, resp. ze seznamu míst k měření rychlosti strážníky městské policie, jež je přílohou citovaného sdělení, zřejmé, že v místě, kde došlo k přestupku (překročení nejvyšší

dovolené rychlosti) je umístěn stacionární měřič rychlosti pro měření aktuální rychlosti vozidla v konkrétním místě, z čehož plyne, že měřené vozidlo je zachyceno pouze v okamžiku průjezdu místem, na které je zaměřena kamera stacionárního měřiče rychlosti. Uvedené skutečnosti odpovídá rovněž fotodokumentace založená ve správním spise, na které je žalobcovo vozidlo zachyceno v okamžiku přejíždění příčné bílé čáry, na kterou je zaměřena kamera stacionárního měřiče rychlosti s tím, že u třech snímků je vozidlo žalobce zcela bez potíží identifikovatelné, neboť je na nich zachycena jeho registrační značka, a u čtvrtého snímku lze dle soudu skutečnost, že se jedná o snímek žalobcova vozidla v době spáchání přestupku, dovodit z porovnání všech založených snímků, neboť při porovnání všech založených snímků je zjevné, že se na všech snímcích jedná o totožného řidiče, přičemž tomuto závěru nasvědčuje rovněž čas pořízení snímků, který se u nich liší o 191 tisícín sekundy. S ohledem na shora uvedené podklady, jež jsou založené ve správním spise, a z nich vyplývající skutečnosti proto soudu, stejně jako před ním správním orgánům, nevznikla žádná důvodná pochybnost o průkaznosti výstupu z rychloměru. Na základě uvedeného má soud za to, že se ze strany žalobce, resp. jeho zástupce jedná pouze snahu jednat obstrukčně tak, aby byl správní orgán zbytečně donucen k provádění důkazů k prokázání něčeho, o čem nejsou s ohledem na podklady založené ve správním spise důvodné pochybnosti. Rovněž tuto námitku proto soud shledal nedůvodnou.

34. Dále se soud zabýval námitkou porušení zásady zákazu dvojího přičítání při určení výše pokuty, a to jednak z důvodu hodnocení míry překročení nejvyšší povolené rychlosti jako přitěžující okolnosti a dále z důvodu přihlížení k tzv. typové závažnosti přestupku.
35. K výše uvedené námitce soud nejprve konstatuje, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba zásadu zákazu dvojího přičítání chápat tak, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je v posuzované věci dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost polehčující či přitěžující (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2010, č. j. 4 Ads 66/2009 - 101, ze dne 29. 10. 2009, č. j. 6 As 22/2009 - 84, ze dne 20. 4. 2006, č. j. 4 As 14/2005 - 84, či ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 As 22/2005 - 68).
36. Žalobce v první řadě spatřoval porušení zákazu dvojího přičítání v tom, že správní orgán I. stupně v rámci úvah při určení výše pokuty zohlednil jako přitěžující okolnost, že dosud nezjištěný řidič žalobcova vozidla překročil povolenou rychlost značným způsobem, tj. o 86 km/h. V souvislosti s touto dílčí výhradou soud uvádí, že otázkou zohlednění skutečnosti, že řidič překročil povolenou rychlost nikoliv nezanedbatelným způsobem, se již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, kdy lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 10 As 238/2017 - 54, ze dne 22. 8. 2018, č. j. 2 As 67/2018 - 42, či ze dne 29. 9. 2020, č. j. 10 As 149/2019 - 43. V posledním z citovaných rozsudků Nejvyšší správní soud konstatoval: „Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více. Dle bodu 3 výše uvedeného ustanovení se přestupku dopustí také tehdy, pokud překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více. Překročení nejvyšší povolené rychlosti o 30 až 49 km/h je tedy znakem skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Následné hodnocení míry překročení rychlosti při určení sankce v rámci rozpětí daného pro konkrétní skutkovou podstatu nepředstavuje porušení zásady dvojího přičítání, neboť dochází pouze k hodnocení míry porušení chráněného zájmu, přičemž je třeba souhlasit s tím, že hodnota 42 km/h je v horní polovině škály překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 30 - 49 km/h. Míra porušení chráněného zájmu je tak vyšší a k této okolnosti je třeba přihlížet jako k okolnosti

přítěžující.“ Dle soudu lze citované závěry Nejvyššího správního soudu vztáhnout rovněž na nyní posuzovanou věc. V posuzované věci dosud nezjištěný řidič žalobcova vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost přinejmenším o 86 km/h, přičemž znakem skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu, který spáchal dosud nezjištěný řidič, je překročení povolené rychlosti v obci o 40 km/h a více, dosud nezjištěný řidič však v posuzované věci překročil povolenou rychlost dokonce v rozsahu dvojnásobku minimální hodnoty překročení nejvyšší povolené rychlosti, která spadá pod danou skutkovou podstatu. S ohledem na shora uvedené skutečnosti proto správní orgán I. stupně neporušil zákaz dvojího přičítání, pokud při hodnocení porušení chráněného zájmu zohlednil jako přítěžující okolnost skutečnost, že dosud nezjištěný řidič překročil povolenou rychlost značným způsobem, neboť právě tato skutečnost zvyšuje společenskou škodlivost přestupkového jednání.

37. Dále žalobce spatřoval porušení zákazu dvojího přičítání v tom, že správní orgán I. stupně v rámci úvah při určení výše pokuty přihlížel k tzv. typové závažnosti přestupku, když v rámci úvah o správním trestu mimo jiné uvedl: *„Současně správní orgán přiblížil k otázce problematiky porušování zákona o silničním provozu, a to především nedovoleného překračování rychlosti, která je jednou z nejčastějších příčin dopravních nehod v České republice a nelze ji z hlediska obecného zájmu nikterak tolerovat.“* Dle názoru soudu však z citované části odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nevyplývá, že by správní orgán I. stupně tzv. typovou závažnost přestupku hodnotil jako přítěžující okolnost, jež by vedla ke zvýšení výměry pokuty, neboť ze zbylé části odůvodnění týkající se úvah o uložení správního trestu zřetelně vyplývá, že správní orgán I. stupně přičetl k tíži žalobce pouze objektivní okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán, tj. zejména skutečnost spáchání přestupku na frekventované komunikaci, využívané intenzivně celým spektrem účastníků silničního provozu a značné překročení nejvyšší dovolené rychlosti. S ohledem na uvedené tak dle soudu shora citovaná část odůvodnění představuje pouhé zdůraznění závažnosti jednání dosud nezjištěného řidiče žalobcova vozidla bez reálného dopadu na výši uložené pokuty.
38. S ohledem na shora uvedené dle soudu v posuzovaném případě nedošlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání, a proto shledal námitku nedůvodnou.
39. Návrh žalobce na naprostou anonymizaci rozhodnutí pak soud nepovažuje za žalobní námitku, neboť daný návrh se nijak netýká napadeného rozhodnutí či řízení, které jeho vydání předcházelo, a tedy ani předmětu tohoto řízení. Soud má za to, že tento návrh, resp. nesouhlas je určen Nejvyššímu správnímu soudu a soud se k němu proto nebude vyjadřovat.
40. Z důvodů shora uvedených soud postupoval podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
41. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady řízení představují v dané věci zaplacený soudní poplatek z podané žaloby ve výši 3 000 Kč a odměnu právního zastoupení žalobce, spočívající v odměně za 2 úkony (§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu – žaloba), právní služby v částce 3 100 Kč za 1 úkon, celkem 6 200 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) téže vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a náhradu hotových výdajů v částce 300 Kč za 1 úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Právní zástupce žalobce prokázal soudu,

že je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o hodnotu příslušné daňové sazby. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci celkem částku 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. června 2023

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.